

ene Million. Den hele Betragtningssaaede: Vi have foræret Staten Demarkationslinien, og hvad Lat have vi derfor? — er ikke blot artilleristift, men militaristift.

Det hele Spørgsmaal om de manglende finantstjelle Oplysninger skal jeg ikke komme nærmere ind paa, da jeg antager, at andre ærede Medlemmer ville optage det, men et andet Spørgsmaal maa jeg komme nærmere ind paa, nemlig den Maade, paa hvilken Forhandlingerne føres. Jeg tror, at man derom kan udtale, at der dog kan komme Noget ud af denne Sag, selv om det ikke bliver det, den ærede Minister ønsker; men jeg tror ikke, det kan ste, medmindre man betvemmer sig til gjensidig at respektere hinandens Mening. Nu har den høitærede Krigsminister gjentagne Gange ved første Behandling sagt, at man skulde høre hinandens Grunde og respektere hinandens Ret og høre sig for hinandens jagtige Kundskab, og det kunde nu været meget heldig, dersom det viste sig, at det havde omvendt den ærede Minister til den, jeg vil ikke sige konstitutionelle, men almindelige, menneskelige Betragtning af, hvorledes man skulde forhandle. Men hver Gang, han kommer ind paa at udvilde, hvorledes han bærer sig ad med at respektere de Andres Grunde, viser det sig, at han er fuldstændig uomvendt, og at han stikker i den dybeste Jordærvelse paa det Omraade. Den ærede Minister kom da ind paa at sige, at vi skulde lægge os det paa Sinde, at vi i 1885 havde villet tvinge Landstinget, og da vi vilde tvinge Landstinget, saa kom Provisorierne. Og saaledes argumenterer den ærede Minister: Det er jo klart, at Folkethinget vilde tvinge Landstinget, thi det vidste, at Landstinget ikke vilde nøies med Mindre, end det havde sagt. Ja, hvis ærede Medlemmer lægger det til Grund for en privat Forhandling mellem Mand og Mand, at den Ene opstiller sin Fordring og ikke vil nøies med Mindre, naar den Anden siger, at han ikke vil give saa Meget, saa tror jeg, at den ærede Minister vil indrømme, at det ikke kan afgive Grundlag for nogen privat Forhandling, saa vil ingen privat Forhandling i Verden nogen Sinde mere kunne føres. Lad os antage, at den ærede Minister og jeg eiede en Eiendom sammen, og jeg forlangte, at der skulde bygges en ny Herregaard paa denne og sagde: Jeg kan ikke nøies med Mindre end en til 100,000 Kr., og jeg saa, naar den ærede Minister, min Sameter, siger: Jeg vil foreløbig ikke bygge saa dyrt, det have vi ikke Raad til, vilde sige, at hvis den Anden vil tvinge mig til ikke at faae en ny Herregaard, saa bygger jeg den uden

min Medeters Samthkke. Hvis jeg sagde saaledes, og det var mig, der vilde for et saadant Sameie tvinge en saadan Sag igjennem, saa tror jeg, at den ærede Minister vilde betafte sig, at den ærede Minister vilde sige, at jeg handlede imod de mest primitive Regler for privat Forhandling. Jeg tror, man vilde sige, at det var oprørende. Men hvad der gjælder om privat Forhandling, det gjælder virkelig ogsaa om offentlig Forhandling, ligesom der heller ikke er nogen som helst Forskel paa offentlig og privat Moral; det er Altsammen det selv Samme. Men dertil kommer, at det Exempel, den ærede Minister den Gang anførte, er saa forkert, at det viser mig, at den ærede Minister slet ikke har fulgt med, hvad der den Gang skete. Han veed ikke, hvad der skete i 1885. Han siger nemlig, at det her paa vor Side blev fastholdt, at vi paa ingen Maade, under ingen Omstændigheder vilde give nogen Fortsættelse af Bevillingerne til Søbefæstningen, og da Landsstinget og Regjeringen ikke vilde nøies med Mindre, end at det skete, saa maatte man tage det selv: saa kom Provisorierne; men det er ikke rigtig. — Hvad skete i 1885 i Fællesudvalget? Jeg har her Forhandlingerne i Haanden. Der findes i Betænkningen uimodsagt den Bemærkning, at da Hage stillede sit Mæglingssforslag, som gik ud paa at hde Forskielse paa § 26, navnlig til Søforternes Fortærkning, og saa Mindretallet blev spurgt, om det var et antageligt Grundlag, fandt Forslaget ikke Tilslutning fra Mindretallets Side. Dette afviste et Tilbud fra Oppositionens Medlemmer, saaledes at de negtede at forhandle netop paa det Grundlag, som den ærede Minister sagde var Hovedpunktet. Der vil den ærede Minister se, hvorledes det virkelig gik til i 1885. Der vil han atter faae Leilighed til at se, at naar der opstod en Strid i 1885, saa var det ikke, fordi Folkethinget angreb, men fordi man fra anden Side vilde have Krig. Man vilde ikke nøies med Mindre, end en Konflikt; derfor fik vi den.

Til Slutning vil jeg kortelig for den ærede Ministers Skyld samle det Indtryk, jeg tror, vi alle have faaet af Forhandlingerne med den ærede Minister her i Salen. Ligeoverfor de politiske Betragtninger, der ere gjorte gjældende, har den ærede Minister ikke oplyst Nogetsomhelst, der kunde være overbevisende, nogetsomhelst Nytt, trods det, at vi fra vor Side ere gaaede omhyggelig ind derpaa, og det, som den ærede Minister oplyste, haaber jeg at have viist, er gale Exempler. Lige overfor det finantstjelle Spørgsmaal, som er fuldt saa vigtigt som